

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

IV. Quis Primus haereseos eorum, qui sub utraque specie communionem
expetiverunt, fuerit auctor.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

videret, Pontificem primo appellauit; deinde ad Sigismundum Imperatorem profectus. calamicosum Bohemia statum ei exposuit. Huic in ipso conatu nondum plane desperatis rebus remedium afferendi, mortuo Polonij non sine fama ueneni propinatri ab Hæreticis, circa Anno 1405. Magist. Aloicus Medic. Doctor. successit, fauente Venceslao (d) homo impenso auarus & sordidus. qui maiorem cellæ & horrei quam Ecclesiæ curam gerebat; non tam spiritali & salubri cibo pascendis quam uellendis ouibus intentus. Inde factum, ut quæ prædecessor cœperat, numquam ad exitum sine perducta. Euersionem hunc Æneas Syluius graphicè admodum depingit, dicens, clauis cellæ cingulo alligatas gestare, & carnem ferinam aliunde dono sibi missam, per famulos in foro vendere; atque etiam ne edacioribus ministris uteretur, anus edentulæ opera in culina uti solitum. Idem rogatus aliquando, eodem restante Syluius, *quis sonus omnium maxime esset molestus, Eum, aiebat, quem maxilla edentes, ederent*, qui deinde etiam hoc nefas adiecit male actis, quod Episcopatum vendisse dicitur. Et hoc quidem modo, neglecto commissarum suæ fidei ouium pastu, miserimus ille uidebat Archiepiscopus, ut nemo iam debeat mirari lupum illum infernalem in grege ad eum modum pastore destituito tantam stragem edidisse?

III. Alexander V. qui tum sedem pontificiam tenebat, ubi de miserabili statu Bohemiæ cognouit, pro ea qua pro Christi grege excubabat sollicitudine, Husium Romam ad dicendam causam citauit. Idem deinde fecit eius successor: qui insuper ad Venceslaum Regem vehementer affectuosam scripsit Epistolam, monens ut malo in regno ipsius gliscenti tempestiue occurreret. Hanc uero admonitionem Venceslaus non maioris fecit quam præfixæ natiuitatis: ut qui dies noctesque continuis comestationibus exigeret, nec quidquam aliud curæ haberet, quam ut mensa opiparis ferculis & bono uino esset instructa; ijs quorum cerebella & delictiora membra quotidie comedeat, animantibus per similes, de præsentibus æque ac de præteritis, & de futuris ac de præsentibus parum sollicitus; adeo ut tamquam aliter Vitellius etiam Regem se esse obliuisceret, nisi subditorum modestia ei memoriam subiceret. Summum illi bonum uenter erat, & acceptissimum qui nouam ad irritandam, uel explendam gulam potius, voluptatem inuenisset. Ferunt quum aliquando prandi

um non ita uti iusserat offendisset, iussisse ministrum caponis instar uerum affixum, ad ignem torreri. Plusquam crudèle & belluinum profecto facinus, ut circa tam leuicem voluptatem, negligentia tam in humano supplicio puniretur. Eiusdem uoluptatis Henricus VII. Angliæ Rex tam appetens quoque fuisse dicitur, ut Apitium quendam, obscurum ceteroqui hominem, ad magnam dignitatem eueherit, eo quod caponem (quem ille cibum pro exquisitissimis habebat delicijs) optime sua cura assatur, ipsi apposuisset (e) Quamuis autem, uti diximus, per summam seueritatem omnia negligeret, magistratus tamen regni fretus legibus tres Husitas sediciosos comprehendi, & capite plecti iussit. At Husius cum suis corpora interretorum infami loco detracta per urbem Ecclesias circumulit, cantantibus sectæ suæ sacerdotibus: *Isti sunt sancti, qui pro Testamento Dei corpora sua irade-runt. Ecce Iesu Christi martyres: & tandem in sacra-rium templi Bethlehemitici, tamquam martyrum reliquias, aromatis condita reposuit (f).*

IV. Husius porro eandem quam omnes hæretici uiam tenuit, quibus solenne est aliorum contentis & opinionibus nouas quasdam admiscere. Quare ijs quos ex V. Viclephi libris hauserat erroribus, non contentus, ex suo quoque cerebro nonnullos superaddidit; nihilominus interim se Catholicum esse protestans, ut V. Valsingham scribit. *Quid enim aiebat, Protestor ego me Christianum esse & mansurum. Quod si errasti, Ecclesia me iudicio submitto, quod ad sepulcrum usque sequi paratus sum: ac uolo, ut quæcumque à me dicta & scripta sunt, secundum S. scripturam & Doctorum sensum intelligantur. Quod si contrarium Fidei quid dixi, reuocatum uolo.* Quæ quam sincere ab eo sint dicta euentus ostendit, cum convictus ab Ecclesia noluit subscribere reuocationi. Itaque bono scuto male usus est donec sua confirmaret, more quo omnes hæretici semper uisunt, solis sibi interim de erroribus suis iudicium arrogantes (g). Illam uero de communione sub utraque specie controuersiam, quam postea ab ipso denominari. Husitæ in primis uiderunt, non Husius primus, sed Germanus quidam Petrus Dre-sensis nomine monuit: qui ob hæresis suspicionem Lipsia profugus, Pragam redijt, & puerorum do-

d Catalogus Episcoporum Pragensium. e Sanderus lib. de schis. Angl. f Æn. Syluius in Hist. g Thom. Valsing in Rich. 1. pag. 200.

cendorum curam suscepit. Ibi quum in *Iacobellum*
 celebrem concionatorem incidisset nouam illam
 de Calice seu vtraque specie Laicis non minus,
 quam sacerdotibus communicanda, opinionem
 ei suggessit; vehementer mirari se simulans, quod
 tam grauis Romanæ Ecclesiæ error à tam docto
 viro nondum fuisset deprehensus. Hanc deinde
 erroneam doctrinam Iacobellus & suis sermoni-
 bus populo instillauit, & scripto, quod hodieque
 extat, propugnauit. Hoc illud Eridis fuit pomum,
 quod tantas postea in Bohemiæ regno contentio-
 nes, & cruentas etiam pugnas excitauit; plerisque
 contra Ecclesiasticos clamantibus, quod per inui-
 diam & contemptum Laicis alteram partem Sacra-
 menti subtraxerint, & non deuenire eis integrum
 corporis & sanguinis Christi Sacramentum, vti à
 Domino institutum fuit. Stupidis illis mortalibus
 non aduertentibus duo in Venerabilis Sacramen-
 ti tractatione esse à Domino N. instituta nempe
 panem & Viam consecrando mutare in corpus
 & sanguinem Domini, quod est sacerdotum, & id
 quod consecratum est à sacerdote ex parte aliqua
 sumere, quod est etiam Laicorum. Feruente igitur
 populi motu, Hussius ex altera parte in Ecclesi-
 sticos iridem inuectus, *nihil eis præter decimas dan-
 dum clamabat;* tum Ioannis XXIII. PP. factum,
 qui Christianos ad expeditionem contra Neapo-
 lis Regem cruce signati iusserat, factum atrociter
 salumniabatur, cuius exemplum Lutherus in Leo-
 one X. imitatus est. Interea Constantiæ Patres ad
 Concilium congregabantur. non quidem vt Hus-
 sij reprimere tur audacia & resutaretur hæresis, ad
 quam, vt pote iam ante in Viclepho damnatam,
 nullo nouo opus erat examine aut Concilio quum
 legibus prohiberetur, ne ob ea quæ publicis
 Conciliorum decretis iam olim & determinata
 sunt, noua Concilia cogantur (h). Eum vero in
 finem præcipue illud indictum erat Concilium, vt
 infelix illud schisma, quo ambitione quorundam
 aliquot iam annos in tres factiones, vel tria potius
 capita distracta erat Ecclesia, componeretur. Tum
 enim tres à tribus factionibus electi, de Pontifica-
 tu inter se contendebant: *Ioannes qui Bonomia, Gre-
 gorius qui Arimini, & Benedictus qui in Hispania com-
 morabatur,* omnes sibi addictorum nixtope Prin-
 cipum. At paullo post schisma perlanatum fuit,
 Martino V. vnanimi Patrum in Concilio Const-
 antiæ congregatorum consensu & suffragijs ad Pon-
 tificatum electo, qui pacem Ecclesiæ restituit.
 eamque magna cum prudentiæ & moderationis

laude, quatuordecim annos gubernauit.

V. Dum anxij Patrum suffragijs Constantiæ
 de liberanda factionibus Ecclesia, & vnototi ouij
 pastore praticendo deliberatur: Imperator Sigis-
 mundus, cuius opem Bohemi, VVenceslao rege
 persecordiam omnia negligente, implorauerant,
 & ad quem etiam Suinco Archiepiscopus eade
 caussa profectus in legatione mortuus fuerat, Pa-
 tres rogauit, darent operam vt Hussitarum hæresi,
 qua florētissima prouincia vehementer afflige-
 batur, idoneum & tempestiuum remedium affer-
 retur, ne longius progressa, multo maiora mala
 daret. Visum est ergo Ioannem Hussium, præcipuū
 eius auctorem, ad Concilium euocandum esse:
 qui citatus, accepta à Sigismundo Romanorum re-
 ge fide publica, eò venit, vna cum procerum quo-
 rundam Bohemiæ, ipsi adhaerentium comitatu.
 Discedens Praga Anno 1415, amicis promississe di-
 citur, se vsque ad extremum spiritum doctrinam
 suam defenditurum: quod si recantare cogatur, id
 quidem fortassis ore, sed numquam corde factu-
 rum. Venit etiam eodem Hieronymus Pragensis,
 & ipse citatus, homo laicus: qui tamen post tri-
 die seclanculum subduxit, & vnde venerat, redijt,
 domum aditans, se fuisse Constantiæ in Concilio, sed
 neminem contra se progredi ausum (i). Verum
 dum ista facta, comprehensus, Constantiam re-
 ducitur. Hic VViclephi effigiem collo appensam
 gestabat, capite ad eam ferentem; & in fronte
 SANCTI nomine inscriptam. Vterque examina-
 tus: eorum confessi sunt; sed quum vigerentur
 vt Confessionem manu sua signarent, vt in Bohem-
 iam ea mitteretur, pertinaciter vterque recu-
 sarunt. Hussius, quum non ignoraret iam
 Excommunicationis contra se latam esse senten-
 tiam, domum tamen priuatam Missam celebrabat, af-
 fistentibus quibusdam suæ sectæ complicitibus
 tot vero tantisque difficultatibus vndique cir-
 cumuentum se viderens, fugæ Consilium inijt, curru
 vndique stramine lectus ex vrbe delatus est; sed
 defuga retractus, & in Monasterio Fratrum S.
 Francisci custodia mancipatus, Sigismundi regis
 fidem sibi datam implorauit, grauer tam sibi
 infringi conquectus. Sed cogitare debuerat, Sigis-
 mundum Patribus ea in re præscribere nihil po-
 tuisse, quum & ipse Concilij decretis fuerit sub-

h. L. nemo. C. de S. T. & fide Cath. ca. maiores & q. 4. i. Richenthalius.